

Opmærksomhed havde set og hørt paa Emanuel, naar han talte.

Ogsaa nu sad hun og stirrede ufravendt hen paa ham med store, undrende Øjne. Hun sad foroverbøjet med Albuerne paa sine Knæ. Et mørkerødt Skær fra en nærstaaende Lampe belyste hendes Ansigt og de foldede Hænder, paa hvilke hun hvilede sin Hage; Resten af hendes Skikkelse utydeliggjordes af Skyggen. I hvert af hendes Træk saaes tydelig Familjeskabet med Fru Hassing; hun havde ganske dennes madonnaagtige Ansigtsoval; Mundens og Hagens bløde Linjer røbede den samme sværmeriske Hengivelsestrang; men Næsen var kraftigere, Kindens Runding fastere, og der ulmede en Ild af vaagnende Lidenskab i de fløjlsbrune Øjne, hvorover de mørke Bryn tegnede sig som et Par Vinger, der løfter sig til Flugt.

Da det første Musikstykke var tilende, og mens der mellem Frøken Ragnhild og Doktoren veksledes nogle Bemærkninger om Komponisten, rejste hun sig fra Stolen og listede langsmed Væggen hen til Fru Hassing, der sad i den modsatte Ende af Stuen.

„Tante,“ hviskede hun hende ind i Øret. „Er det virkelig sandt, at han er gift med en Bondepige?“

„Ja, mit Barn.“

„Med en rigtig Bondepige?“

„Ja, mit Barn,“ gentog Fru Hassing og klappede hende paa Kinden.

Hun blev et Øjeblik staaende med Haanden oppe paa Ryggen af Tantens Stol. Saa listede hun, idet Frøken Ragnhild begyndte et nyt Musikstykke, tilbage den samme Vej, hun var kommen, og satte sig igen til at stirre over paa Emanuel.

I nogen Afstand fra hende sad Fætteren, der hele Tiden gjorde sig Umage for ved Tegn at tiltrække sig hendes Opmærksomhed. Men hun lod, som om hun ikke saa det; og da han en Gang i Utaalmodighed vilde forsøge paa at naa hende med en langskaffet